

me ordninger, og ikke stiftsmidlerne, jf. bemærkningerne til § 37 b?

Svar:

Landskirkeskatten udskrives med samme procent af den skattepligtige indkomst i alle kommuner, og eventuelle tilskud af landskirkeskat vil derfor have en udligningseffekt imellem ligningsområder med forskelligt beskatningsgrundlag.

Det er *ikke* tanken at yde varige tilskud til forsøgsordninger, kun tilskud til igangsætning, hvor omprioritering af menighedsrådenes egne budgetter nødvendigvis må ske over en vis periode.

»Stiftsmidlerne« er – ud over fællesfonden – kirkernes og præsteembedernes *kapitaler*, der ikke kan tjene tilskudsformål. Stifts*fonds*midler er i alt væsentligt tilskud fra de enkelte menighedsråds rådighedsbeløb til »formål, der vedrører stiftet som helhed«.

Spørgsmål 17:

Hvad ville der være til hinder for, at det var provsten, der godkendte eventuelle samarbejdsaftaler, og provstiets revisor, der godkendte det økonomiske i eventuelt samarbejde menighedsrådene imellem?

Svar:

Som jeg har nævnt det i mit tidligere svar – de generelle bemærkninger punkt B – bør bemyndigelse til at fravige gældende lovbestemmelser kun gives til den parlamentarisk ansvarlige minister, ikke til andre kirkelige myndigheder. Men der er ikke noget i vejen for, at en samarbejdsaftale med ministerens godkendelse kan delegere kompetence til lokale kirkelige myndigheder. I øvrigt vil som også tidligere anført alle berørte myndigheder, herunder provstiudvalget, få lejlighed til at udtale sig om konkrete forslag til samarbejdsaftaler og dispensationer.

Spørgsmål 19:

Hvordan vil ministeren sikre, at forslaget bliver udgiftsneutralt med hensyn både til landskirkeskatten og til den kommunale kirkeskat?

Svar:

Jeg har i mine generelle bemærkninger i skrivelse af 24. januar 1989, punkt E, understreget, at det ikke er tanken med forslaget at yde varige

tilskud via landskirkeskatten til forsøgsordninger, men alene at skabe hjemmel for ydelse af bevillingstilskud til hurtig igangsættelse af i øvrigt hensigtsmæssige forsøg, hvor omlægning af menighedsrådenes budgetter nødvendigvis må ske over en vis periode.

Det er heller ikke forslaget intention at øge de udgifter, der affholdes af kirkekasserne. Men forslaget muliggør, at samarbejdende menighedsråd kan *omprioritere* deres budgetter og derigennem afsætte midler til initiativer, det på grund af det enkelte sogns størrelse ikke hidtil har været muligt at iværksætte.

Spørgsmål 20:

Ministeren bedes redegøre for, hvordan bemyndigelsen i § 37, stk. 3, vil blive forvaltet. Hvornår vil ministeren fravige reglerne i kapitel 1-9 i lov om menighedsråd samt reglerne i lov om valg til menighedsråd, lov om folkekirkens økonomi osv.?

Svar:

Som anført i de indledende generelle bemærkninger i mit svar af 24. januar 1989 til Kirkeudvalget, punkt A og B, følger det af lovforslaget, at ministeren kun får mulighed for at give dispensationer fra gældende lovgivning, når det foreslås af menighedsrådene selv. Der er tale om et tilbud til menighedsrådene om at komme med forslag om samarbejdsaftaler eller forsøgsordninger, og det er ministeren, der vil kunne drages til ansvar, hvis der godkendes noget, der er i strid med lovgivningens grundlæggende forudsætninger.

Det er på denne baggrund, at den konkrete stillingtagen til ansøgninger om dispensation fra bestemmelserne i de enkelte kirkelige love vil ske. Men afgørelsen i det enkelte tilfælde vil først kunne træffes, når en begrundet ansøgning foreligger.

Spørgsmål 21:

Kan et større rådighedsbeløb kombineret med ændrede betingelser for anvendelse af samme ikke træde i stedet for L 130?

Svar:

Det er – som også anført i mit foranstående svar på udvalgets spørgsmål 19 – ikke hensigten med forslaget at øge det enkelte menighedsråds budget, men at gøre det muligt ved om-